

nému posouzení rozepře skutkových zjištění o okolnosti, pro spor rozhodné, zda byl kůň stížen vadou (chorobou) již před odevzdáním žalobci, t. j. před 27. únorem 1922.

Čís. 3642.

Dohoda o klidu řízení v prvé stolici nemá vlivu na řízení o rekursech, vznesených před umluvením klidu řízení.

Společník veřejné obchodní společnosti nemůže přistoupiti k ní za vedlejšího intervenienta.

(Rozh. ze dne 18. března 1924, R I 180/24.)

Soud první stolice vyhověl návrhu, by Julius F., veřejný společník žalované veřejné obchodní společnosti, byl připuštěn za vedlejšího intervenienta žalované firmy. Rekursní soud k rekursu žalobce vedlejší intervence nepřipustil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud položil si předem otázku, jaký vliv má na rozhodnutí rekursního soudu o rekursech žalobcových a na podání a vyřízení dovolacího rekursu žalované firmy okolnost, že obě strany i vedlejší intervenient podáním ze dne 9. ledna 1924 oznámili procesnímu soudu, že se dohodli na klidu řízení, a okolnost, že procesní soud toto oznámení usnesením ze dne 10. ledna 1924 na vědomí přijal a o tom zástupce účastníků vyrozuměl. Dovolací soud dospěl k přesvědčení, že v tomto případě nastavší klid řízení nemá vlivu na vyřízení rekursů. Z uvedeného podání vychází na jevo, že se obě strany i vedlejší intervenient dohodli na klidu procesního řízení první stolice, a že dohodu tu soudu první stolice oznámili. Než klid procesního řízení první stolice nevztahuje se a nemá vlivu na řízení o žalobcových rekursech, jež došly procesnímu soudu první stolice dříve a to dne 30. září 1923, dne 22. listopadu 1923 a dne 22. prosince 1923 a z nichž první recurs byl předložen soudu rekursnímu již zprávou ze dne 14. listopadu 1923 a další dva zprávou ze dne 27. prosince 1923. Kdyby byly strany chtěly docílit klidu řízení též o těchto rekursech, pokud by ovšem klid řízení rekursního byl po zákonu přípustný, byly by bývaly musily dohodu o klidu řízení o těchto rekursech oznámiti rekursnímu soudu, který měl o nich rozhodovati. To se však nestalo, a klid řízení o zmíněných rekursech nenastal. Je proto nutno rozhodnouti ve věci samé. Jde o otázku, zda ve sporu veřejné obchodní společnosti jako procesní strany může k ní přistoupiti její veřejný společník jako vedlejší intervenient. Právem zodpověděl rekursní soud tuto otázku záporně. Na předpis Šu 17 odstavec druhý c. ř. s. nemůže se stěžovatel v tomto případě odvolávat a také se na něj neodvolává. Avšak ani předpisu Šu 17 odstavec první c. ř. s. nelze v tomto případě použiti. Nejde tu o spor, který by byl veden mezi jinými osobami, k nimž by stěžovatel byl v poměru osoby třetí. Žalo-

vanou stranou jest veřejná obchodní společnost, jejímiž veřejnými společníky jsou jednak stěžovatel Julius F., jednak Bedřich H. Firma jest toliko jméno, pod kterým společníci obchod provozují a firmu znamenají (čl. 15 a 17 obch. zák.). Ačkoliv zákon i při veřejné obchodní společnosti uznává samostatné zvláštní jmění, rozdílné od soukromého jmění jednotlivých společníků, záleží podstata veřejné společnosti v tom, že jest to spolčení několika osob k provozování obchodní živnosti pod společnou firmou tím způsobem, že veškerí společníci ručí za všechny dluhy společnosti a to veškerým svým jměním, osobně a nerozdílně (čl. 85, 112 a 113 obch. zák.). Veřejní společníci jsou tedy nositeli práv a závazků společnosti, představují tuto společnost, splývají s ní a nemohou od ní býti odloučeni, když nárok žalobní uplatňován jest proti společnosti, t. j. proti veškerenstvu v ní sdružených společníků. Stěžovatel nemá tedy právního zájmu na vítězství nějaké třetí osoby, nýbrž na vítězství vlastním. Jako veřejný společník jest tudíž ve sporu veřejné obchodní společnosti stranou sporu (§ 373 odstavec třetí c. ř. s. a § 11 ex. ř.). Na této podstatě veřejné obchodní společnosti ničeho nemění ani ta okolnost, že v tomto případě oba veřejní společníci mohou společnost zastupovati jen kolektivně (čl. 86 čís. 4 obch. zák.), neboť i v takovém případě platí o nich vše, co shora bylo řečeno. Již z těchto důvodů nelze stěžovatele za vedlejšího intervenienta žalované firmy připustiti a netřeba se zabývati otázkou, zda a pokud stěžovatel má zapotřebí postavení vedlejšího intervenienta k tomu, by mohl ve sporu předsevzít procesní úkony, či zda vzhledem k předpisu Šu 14 c. ř. s. měl by již jako veřejný společník možnost takové procesní úkony předsevzít s účinností i pro druhého, ve sporu nečinného, veřejného společníka, aby odvrátil újmy od žalované společnosti a tím také od sebe.

Čís. 3643.

Zajištění daně dědické lze soudu naříditi jen za podmínek §§ 45—49 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, R I 197/23.)

Rekursní soud zrušil usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařízeno dědicům, by k zajištění dědické daně složili na soudě cenné papíry požívající sirotčí jistoty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Příkaz prvního soudu, by dědici zajistili dědickou daň složením 100.000 Kč v papírech, požívajících sirotčí jistoty, opírá se o mylný výklad Šu 43 pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. Tento předpis lze vykládati jen v souvislosti s ostatními předpisy, mezi které jest zařaděn, a jež jednají vesměs jen o tom, co má soudní komisař, pověřený šetřením a zápisem o oznámeném úmrtí opatřiti o penězích, skvostech, papírech a jiných movitostech zesnulého. Jsou-li dědici, jako v tomto případě, známi a způsobili, by svůj majetek sami spravovali, má jim